

Tre nivåer av verkligheten för inre vägledning

Välkomna, mina allra käraste vänner som är samlade här och som verkligen är välsignade. Ni är välsignade inte bara genom er närvaro i en anda av att vilja ta emot vägledning och sanning, utan framför allt genom varje inre bemödande som görs i riktning mot att förverkliga ert sanna väsen. Ju mer aktivt ni söker detta förverkligande, desto mer välsignelser alstras inifrån.

En person som är avskuren från den inre verkligheten är verkligen vilse. Majoriteten av människor är nästan helt avskurna från sin inre verklighet och behöver därför finna sin väg tillbaka till den. De få som har uppnått denna förbindelse var och kommer alltid att vara mänsklighetens andliga ledare. Varje bemödande på denna väg syftar till att återupprätta en sådan förbindelse för inre vägledning, för den inre verklighetens uttryck.

Jesus Kristus har förkunnat att himmelriket finns inom er. Dessa ord tas bara alltför ofta för givna och de ges inte speciellt mycket eftertanke. Vad innebär ordet "rike"? Det symboliserar den absoluta makt och rikedom som den andligt uppvaknade individen finner vara en verklighet. Vi talar naturligtvis om makt och rikedom av kärlek, sanning, frid, expansion, kreativitet, lycksalighet samt vetskapen om att jaget har makten att skapa allting som det kan föreställa sig. Detta omfattar allting som livet någonsin skulle kunna vara. Det innebär att uppnå ens fulla jagförnimmelse så som den är tänkt att vara. Om ni bara kunde inse att ni inte har uppnått ett uns av den makt och skönhet, sanning och kärlek, extas och möjlighet att expandera kreativt som ni skulle kunna äga och uttrycka och som redan är er, mina vänner! Detta är inte tomma ord, detta är den omedelbart tillgängliga sanningen.

Vägen mot den inre verkligheten och inre vägledningen är mödosam bara för att ni föreställer er att sanningen är så långt bort, mycket längre bort än vad den i själva verket är. Ni kan inte föreställa er vad livet redan är just nu och hur det skulle kunna vara för er om ni bara kunde se det, känna det och därmed inse det. Detta uppfattas fortfarande som en avlägsen, abstrakt, överklig teori och du upplever dig själv som en isolerad partikel i ett väsentligen fientligt, eller i bästa fall likgiltigt, universum som inte har något med dig att göra. Ni föreställer er ett statiskt och orörligt universum som ni är placerade i och vars lagar inte har något samband med era egna inre lagar.

Den här uppfattningen, och hur ni därför upplever er själva i relation till livet, är vad som gör vägen så svår och mödosam – ingenting annat. Svårigheten är således inte faktisk. Frågan är hur ni kan förändra er uppfattning. Det är detta som kräver arbete och ansträngning. Och otroligt som detta tycks vara för den som redan har uppnått varandets verklighet, kämpar ni emot förverkligandet av att vara ert sanna jag, som om det vore världens hemskaste öde. Om illusionen att ditt sanna väsen och ditt tillfälliga medvetande är separerade, eller att universum och du själv är separerade, inte fanns, skulle det finnas ett omedelbart uppvaknande – ett ”klick”, så att säga – och du skulle veta vem du är och vad livet är.

Alla mina föredrag, allt vårt arbete tillsammans, angriper problemet med denna illusion ur olika aspekter. Dessa olika angreppssätt har en viss ordningsföljd. Ni märker att er egen privata personliga väg i allmänhet följer samma ordning. Man kan dock inte tvinga den individuella vägen att efterlikna föredragens ordningsföljd. Processen består snarare i – som vissa av er redan har upptäckt – att med denna vägledning hjälpa er att upptäcka er egen sanning som en direkt, spontan upplevelse inifrån. I förståelsens första ögonblick framstår sanningen vanligtvis som så ny och fräsch att ni tror att ni aldrig hade hört den tidigare. Men efteråt kan ni intyga att den bekräftar den undervisning som ni har studerat och som har trängt in ert omedvetnas djupare områden. Ni studerar föredragen och använder sedan era egna intuitiva förmågor som frigörs mer och mer genom att möta sanningen som ni inte vill se i början. Avlägsnandet av felaktigheter frigör intuitionen och den kreativa upplevelsen från insidan. Föredragen ger en kraftimpuls till den här processen och förstärker och bekräftar den senare när ni läser dem igen.

Vårt specifika tillvägagångssätt kommer i kväll att utforska tre nivåer av verkligheten. Om ni först kan förstå, och slutligen införliva det jag säger här, kommer vägen att bli mycket lättare för er. Ni kommer att avlägsna vissa av de illusoriska svårigheterna så att er inre vägledning kommer att manifesteras sig som ett naturligt fenomen utan ansträngning.

Vilka är verklighetens tre nivåer? Ni kanske förväntar er att få höra om den fysiska, mentala och andliga verklighetens välbekanta nivåer som vi har talat om i många olika sammanhang och anslutningar. Men detta kommer att bli något annat, så ställ in ert sinne på ett nytt sätt att närma sig detta.

Verklighetens första nivå är *vad du tror existerar*. Verklighetens andra nivå är *vad som faktiskt existerar*. Verklighetens tredje nivå är *vad som skulle kunna existera*. Det är att föredra att inte diskutera detta på ett filosofiskt, allmänt eller teoretiskt sätt. Ju mer specifik och personlig du kan vara i att ta in det som jag skisserar här och ju mer du kan tillämpa det på de synbarligen mest obetydliga, subjektiva upplevelserna och reaktionerna i din dagliga kamp, desto bättre är det.

Undersök dina problematiska reaktioner och inställningar, de som inte lämnar dig rofylld, glad och levande, och försök att se hur det jag säger i kväll gäller för dig.

Oavsett hur obetydlig en störning kan framstå för dig, eller hur världsskakande viktig, fråga dig själv: "Vad tror jag egentligen existerar? Inom mig? Omkring mig? I samspelet mellan mig och andra? I tillståndet jag upplever det i?" Att upptäcka svaret på dessa frågor är inte så lätt eller enkelt eller självfallet som det kanske kan tyckas. Inte alls! Att tränga igenom denna nivå är kanske det allra svåraste. När detta väl är gjort, kommer verklighetens nästa två nivåer att vara mycket lättare att hantera.

Ni är fullständigt förvirrade kring och ovetande om vad ni egentligen tänker och känner. I regel bortser ni från det och ni är bara diffust, luddigt medvetna om en viss störning som ni snabbt rationaliserar eller hittar vissa övertygande förklaringar till – vadhelst som förefaller mest acceptabelt, mest "logiskt" eller mest förenligt med det ytliga sättet att närma sig livet och dig själv. Ni bekräftar på så sätt endast en av vad som ofta utgör många uppsättningar av motsägelser och motstridiga känslor, och även detta gör ni i bästa fall på ett flyktigt, ytligt sätt. Ni fördunklar därmed nästan helt det sanna dramat som era övertygelser och åsikter, intryck och reaktioner, uppfattningar och idéer, hopp och rädslor utgör. Kollektiva och överförenklade etiketter förmodas uttrycka vad som verkligen pågår inom er. När ni säger att ni är deprimerade eller oroliga eller hopplösa eller arga eller sårade eller utmattade, nöjer ni er med att kalla en samling känslor, intryck och övertygelser vid något av dessa namn, som om inte något ytterligare sökande skulle vara nödvändigt. Att namnge sådana känslor som *en början* att utforska dem skulle tjäna ett gott syfte, men bara alltför ofta använder ni namnen som etiketter, som en slutlig förklaring. Ni kan därmed inte ens uppnå verklighetens första nivå – som är att identifiera er ofta förvirrade och felaktiga tolkning av livet, av andra och av jaget.

Det kanske låter paradoxalt att jag överhuvudtaget kallar denna nivå för "verklighet", men er felaktiga tolkning *är* en tillfällig verklighet – den är vad ni faktiskt känner, tänker och tror, oavsett om det är sant eller falskt – medan den ospecifika medvetenhetens dis och dimma är ett ingenmansland och inte ens en tillfällig verklighet. Detta är anledningen till att den är så smärtsam och känns så osäker och det inte finns något tillstånd där man skulle kunna vara mer fjärrad än på denna för-verklighetens nivå, om jag får mynta det uttrycket.

Det är, som ni vet, en del av det individuella arbetet att grundligt undersöka varifrån sådana kollektiva etiketter kommer från och varför. Den första reaktionen är ofta att du inte ens vet varför du känner på det här sättet och att snabbt förse dig med ett snabbt och enkelt svar som kan låta synnerligen trovärdigt och seriöst i en värld som vänder sig bort från ett friskt, nytt

tillvägagångssätt. Varje problem behöver dock undersökas som om det aldrig hade funnits och som om samhället inte hade några förberedda, färdiga svar.

Om du ger en viss uppmärksamhet åt vad du egentligen tror orsakar den specifika olyckliga känslan – och detta kräver oftast relativt lite uppmärksamhet – kommer du att hitta vissa svar relativt lätt. Det är, som jag nämnde, nästan aldrig bara en sak. Motstridiga åsikter och idéer förekommer samtidigt. En viss uppsättning motstridiga idéer ger upphov till andra uppsättningar motstridiga reaktioner, motreaktioner, försvarsåtgärder, ytterligare felaktiga övertygelser och deras oundvikliga konsekvenser, vilket skapar fler och fler kedjereaktioner. När allt detta förblir i ett omedvetet, halvt medvetet luddigt klimat och lätt bortförklaras, hur kan du då uppnå första nivån av verkligheten – att veta vad du tror existerar?

Det är till exempel inte alls omöjligt att du på en och samma gång i hemlighet tänker att du är den viktigast varelsen i universum och att du är den minst värdiga i universum. Även ett enda sådant antagande måste ha otaliga konsekvenser och ge upphov till ytterligare felaktiga antaganden i hanteringen av världen. Varje ursprungligt felaktigt antagande växer till en mängd ohållbara, smärtsamma, destruktiva övertygelser och försvarsåtgärder som vardera i sig ger upphov till komplicerade nät av förvecklingar och alltmer smärtsamma övertygelser. Men de två motstridiga ursprungliga antagandena mångdubblar förvirringen, förvecklingarna, missuppfattningarna och den resulterande smärtan. För felaktigheter är smärta, liksom sanning är lycka.

Alla som arbetar på en sådan väg vet av erfarenhet hur betungande sådana missuppfattningar och förvirringar och ömsesidigt uteslutande idéer är och vilken lättnad det är att göra sig av med dem. Varje nät av invecklingar upprättar ett särskilt motstånd mot att klargöra förvirringen, trots att man blir kvar i smärtan under tiden som förvirringen varar, trots att man vet om det befriade, lyckliga tillståndet efter att den har klarats upp. Även om ni vet allt detta, i viss grad till och med av personliga erfarenheter och alldeles säkert som en giltig teori, är ingen av er fullt medveten om i vilken utsträckning ni fortfarande upprätthåller er i för-verklighetens tillstånd. De flesta av er, mina vänner, ser inte i era dagliga liv var bara en sådan dualistisk uppfattning om jaget så som varande det högsta och det lägsta på samma gång, är ansvarig för detta lager av verkligheten där ni tror att vissa saker existerar utan att detta nödvändigtvis är sant.

Även om du faktiskt har insett ett felaktigt antagande om dig själv, följs detta ofta inte upp vad gäller dess konsekvenser. Du undgår exempelvis att se hur detta antagande påverkar vad du tror om andra och vad du tror att de tänker om dig, vad en situation eller händelse betyder i ljuset av ditt antagande, vad dina reaktioner och andras reaktioner egentligen innebär. Om du tydligt formulerar vad du tror att en situation eller en händelse eller någons reaktion innebär, då kommer du att veta varför du är olycklig på ett visst sätt. Denna uttryckliga vetskap om varför du känner

som du gör, gör en enorm skillnad. Den ger dig också möjligheten att inse att vissa av dina övertygelser är befängda. Du kanske återigen har erkänt detta på ett allmänt sätt och som en teori, men att erkänna det på ett specifikt sätt är fortfarande ytterst svårt. Den intellektuella högfärdigheten gör detta så svårt. Det är högfärdigt att sätta sig över andra, men det är ännu skadligare att överskatta sitt eget intellekt och därmed gå miste om den verkliga inneboende visdomen, samtidigt som man negerar och förnekar de barnsliga missförstånden i sin personlighet.

Att erkänna vilka barnsliga dumheter som härbärgerar i det omedvetna är så svårt på grund av att detta strider mot uppfattningen ni har om er "intelligens". Men kanske en ännu större motivation för att behålla de hemliga övertygelserna i en dimma av diffusa intryck och känslor snarare än att erkänna dem precis, är att det finns ett personligt intresse i att hålla dessa saker hemliga på grund av att ni diffust känner att när de väl är framtagna i ljuset, kommer ni att vara förpliktigade att göra förändringar. Ni är rädda för att göra detta just för att ni är så engagerade i era falska idéer och ett annat sätt att gå till väga ser därför ut att hota er. Men ni inser inte att det hotar er bara på grund av era falska idéer. De illusoriska antagandena går samman, där det ena leder till det andra och samtliga av dem behöver klaras upp för att bringa ordning och sanning. Om du höjer dig själv över ditt eget faktiska jag, över där ditt jag fortfarande okunnigt och felinformerat, kan du inte upprätta ordning. Det är svårt att erkänna den fullständigt barnsliga sidan, med alla dess meningslösa idéer och övertygelser. I den stund som denna barnsliga sida tas fram i dager, vet du att den är meningslös och du är fri att ge upp de betungande övertygelserna.

Förutom ett sådant nonsens, finns det också falska övertygelser och intryck som du även medvetet antar är sanna – åtminstone till viss del. Dessa är ännu svårare att hantera.

Sedan finns det övertygelser som du inte vill förändra, även om du kanske anar att de på något sätt är falska. Det smärtsamma antagandet tycks vara att föredra framför ett annat alternativ som djupt i ditt omedvetna framstår som ännu värre. Även detta är naturligtvis ett illusoriskt antagande, för ingen sanning är någonsin betungande, hopplös eller på något sätt oönskad. Förvecklingarna och samspelen mellan alla knutar, invecklingar, falska övertygelser, halvsanningar och motsättningar utgör det som faktiskt finns inom dig. Du behöver se dem i vitögat innan du kan göra några ytterligare framsteg.

Denna nivå av verkligheten måste obetingat redas ut. Om du är ovillig att se vad du tror är sant, kan du aldrig börja se vad som verkligen är sant, just nu. Du kommer följaktligen inte att kunna nå verklighetens tredje nivå. Du kan endast nå den genom att ändra den nuvarande verkligheten till en verklighet som är mer gynnsam för dig och detta kan inte ske genom önsketänkande, illusorisk magi eller genom att förneka fakta.

Låt oss ta en vanlig företeelse som exempel: rädslan för att bli avvisad. Denna rädsla löper genom ert psykiska liv och följaktligen genom ert yttre, fysiska liv. Avvisandet i sig skulle inte utgöra det hot som det gör för de flesta människor om det inte fanns några specifika antaganden kopplade till det. Dessa specifika antaganden är vad som behöver avtäckas. Du kan till exempel tro att du inte är värd någonting och vad som gör avvisandet till ett så stort hot är att det tycks bekräfta det ”faktum” att du är värdelös. Det räcker alltså inte att bekräfta en stereotyp ”förklaring” genom att säga att du känner oro. Det är nödvändigt att först bekräfta att oron finns på grund av att du är rädd för att bli avvisad. Därefter behöver du uppdaga att avvisandet är så hotande på grund av att du känner dig värdelös och inte vill erkänna den känslan. Men inte ens detta går tillräckligt långt. Det blir nu nödvändigt att undersöka vilka specifika grunder som den hittills hemliga övertygelsen om din värdelöshet vilar på. Alla dessa mycket specifika övertygelser och antaganden behöver alltså tas fram ur diffusitetens dimma, där de döljer sig under den kollektiva etiketten ”oro”.

När du ändrar din inställning på det sätt som här föreslås och tar dig an en allvarlig undersökning där du inte tar någonting för givet och närmar dig allting med friska ögon, kommer du att få reda på vad du tror existerar. Därifrån kan du börja leta vidare och börja ifrågasätta antagandena bakom dessa övertygelser. Du kan börja öppna dina ögon och titta objektivt på det som verkligen är. I denna övergång från verklighetens ena nivå till nästa, behöver du också fråga dig huruvida du verkligen vill ta reda på först vad du tror existerar och sedan vad som verkligen är. Alla falska antaganden som ni härbärgerar tycks diktera att de ska hållas hemliga. Om det exempelvis skulle vara sant att du faktiskt är värdelös och bortom räddning, då skulle det verkligen vara en svår uppgift att inse ett sådant faktum. Men är det då att föredra att leva i en lögn genom att låtsas att du tror på ditt värde, medan du under ytan tvivlar på det? Sådana överväganden kommer att ge dig den nödvändiga logiken att titta på vad du tror existerar, för att sedan ta reda på vad som faktiskt existerar. Den faktiska sanningen är att du har ett stort mått av värde, men kanske på ett annat sätt än du tror.

Omvänt, och samtidigt, kanske du tror att du är den viktigaste och mest värdefulla personen på jorden, som förtjänar mycket speciella privilegier. Att konstatera en sådan övertygelse är svårt eftersom din intellektuella vetskap tillbakavisar en sådan högfärdighet och skapar även skam. Att erkänna en sådan tanke för dig också närmare till att ifrågasätta dess giltighet, vilket du fruktar desto mer eftersom i psyket lurar även den rakt motsatta ytterligheten – antagandet om din värdelöshet. Om du inte är speciell, då antar du att du inte är någonting alls. Du behöver därför hålla båda antagandena dolda från medvetandet och du kan inte granska dem. Detta håller dig borta från att pröva den verklighet som utgörs av ytterligare kedjereaktioner och tvångsmässiga beteendemönster som grundar sig i sådana antaganden.

När du upptäcker att du inte vill ta reda på vad som existerar inom dig, gå alltså vidare och ta reda på varför inte. Vilka falska övertygelser hindrar dig från att göra det? När du svarar på den frågan, öppnar du en annan liten port som så småningom kommer att göra det möjligt för dig att ändra dig, så att du kommer att vilja ta reda på (a) vad du tror existerar och (b) vad som verkligen existerar.

I den stunden befinner du redan två viktiga nivåer närmare den inre vägledningen och den inre verkligheten, möjligheten till vad som skulle kunna vara. Detta är Guds rike inuti dig. Så länge du inte reder ut invecklingarna av falska uppfattningar – om vad du tror existerar i motsats till vad som faktiskt existerar – kan du inte se att även vad som faktiskt existerar inte behöver vara ditt slutgiltiga tillstånd. Att inse detta leder till en oerhört viktig övergång.

Nivån av vad som faktiskt existerar är alltid en ofantlig lättnad jämfört med vad du tror existerar. Sanningen är aldrig på långa vägar så hotande som de dimmiga halvsanningarna och undanflykterna, oavsett vad den är. Vad du tror existerar är en lättnad i jämförelse med dimman, och vad som faktiskt existerar är en ännu större lättnad i jämförelse med vad du tror existerar. Att upptäcka de mångfaldiga möjligheterna i skapelsen av vad som skulle kunna existera är mer än en befrielse. Det öppnar portarna till världen, till medskapandets stora frihet, till obegränsad expansion. Jag kanske här kan säga att i gängse psykoterapi är det vanligtvis verklighetsnivån av vad som faktiskt existerar som är det högsta nåbara målet. Att acceptera denna verklighet – dina uppenbara värden och skyldigheter, dina och den yttre världens begränsningar, att hantera världen för att kunna frambringa dina bästa handlingar och känslor – detta skulle vara det ultimata som psykoterapi kan förvänta sig under de bästa omständigheterna. Det skulle representera den punkt där en patient framgångsrikt skulle skickas hem som botad.

Vår andliga väg börjar precis här. Nivåerna överlappar naturligtvis och man kan inte säga att man först måste ha blivit klar med den ena nivån innan man uppnår nästa. Det fungerar aldrig riktigt så. Detta är anledningen till att det kommer att hjälpa er att uppnå de lägre stadierna kanske lite snabbare och mer smärtfritt, kanske på ett lite tryggare och mer meningsfullt sätt, om ni nu inser att den tredje nivån existerar och arbetar med den utifrån era nuvarande bästa förmågor.

Vad gäller den tredje nivån, vad som skulle kunna existera – vad som i andlig bemärkelse brukar benämnas själva *verkligheten* – är inte ett statiskt tillstånd. Den är inte mer verklig, sann och oföränderlig än nivån av vad du tror existerar. Om du är övertygad om den, förefaller den sann och verklig och vi kan på så sätt tala om din verklighet i denna stund. Den utgör verkligheten av dina antaganden, som leder dig till ytterligare idéer med sin faktiska energi och dynamik, med alla sina konsekvenser som äger rum i upplevelsen och i fakta. Vad du tror och vad som *är*, skiljer sig alltså inte så mycket när man beaktar den stora vidden av möjligheter.

När verkligheten antas vara statisk och orörlig, befinner man sig lika långt bort från den faktiska, yttersta verkligheten som alla som antar att illusioner är den slutgiltiga sanningen. Den yttersta verkligheten är i grunden följsam och rörlig. Människan är inte placerad i ett universum som har sin förutbestämda existens, vars betingelser är fixerade. Till och med föremål är i ett flöde, är förtätad energi och i ständig rörelse. Energin alstras av medvetande och sättet som det är verksamt på. Den orörliga yttre världen är alltså en direkt produkt av dig och ditt medvetande. När du kan börja ifrågasätta huruvida vad du har funnit vara en verklighet behöver vara så, börjar du expandera horisonten för dina begrepp, för din mentala förståelse. Detta ökar din skaparkraft att förändra den synbarliga statiska verkligheten. Du kan utvidga verkligheten i precis den grad som du vill utvidga horisonten, eller gränserna, för dina begrepp. Med begrepp menar jag naturligtvis mer än de ytliga övertygelserna och teorierna. När ditt sinne verkligen och på djupet kan omfamna obegränsade upplevelsepanoraman för lycka och självuttryck, är detta precis vad din verklighet måste bli, för medvetandet är en explosiv och kraftfull sak. Varje tanke skapar, som ni vet, och bygger verkligen era liv – era helt egna verklighetsomständigheter.

Om man omedvetet strävar efter den obegränsade expansionen på samma sätt som barnet strävar efter en magisk allmakt, på grund av att personligheten är rädd för och ogillar att hantera de nuvarande begränsningarna, kan det dock omöjligt fungera. Det är nödvändigt att först acceptera de nuvarande begränsningarna och hantera dem, för de är en produkt av vad medvetandet är övertygat om. Det är omöjligt att upptäcka din egen skaparkraft i det positiva innan du inser sambandet mellan negativ verklighet och negativa övertygelser. Först när du realistiskt accepterar en begränsning som den är nu, kan du transcendera den i insikten om att begränsningen inte behöver finnas. Du rör dig därmed till verklighetens tredje nivå, där ditt intellekt inte kan hjälpa dig. Det är då som den inre vägledningen kan uppenbara sig. Den inre vägledningen kommer att vara obehindrad när du väl har rört dig från disets och dimmans yttre nivå där du inte vet vad som pågår inom dig, till nivån av vad du tror existerar, sedan till nivån av vad som faktiskt existerar vid jämförelse, och vidare till att öppna din väg till den tredje nivån, av vad som skulle kunna existera.

Att inse vad som skulle kunna existera, det inre väsendets, det verkliga jagets yttersta sanning, är syftet med livet i sig. Du blir då dig själv. Ju mer du transcenderar dessa nivåer, desto friare blir den inre vägledningen och desto mer kommer du att förstå dessa tre nivåer av verkligheten som utgör din väg från att ”vara inkastad i den yttre världen” till att komma tillbaka hem till den inre verkligheten.

Vad är ondska, mina vänner – allt det onda som är så djupt beklagligt? Ondska är alla misstag och all förvirring på för-verklighetens dimmiga, yttre nivå – liksom på nivån av vad ni tror existerar,

som inte är helt medveten – som driver er till handlingar och känslor som verkligen är destruktiva och kallas onda. De suddar ut det andliga ljuset av att vara ett. Ondskans existens är den blinda drivkraften i att inte veta, i diffusiteten av felaktiga uppfattningar, förvrängningar, misstag. Om ni verkligen förstår dessa ord, mina vänner, kommer det att vara helt omöjligt för er att någonsin hata någon eller tro på vissa människors onda natur. Ni kommer då att se att ett sådant hat är meningslöst. Man kan hata misstagens ondska och onskans misstag, man kan hata misstagens verkningar och diffusiteten i att inte veta vad man tror – eller vad andra tror. Detta kan man hata, men man kan aldrig hata personen som är insnärjd i misstaget av att inte veta vad han eller hon tror. Detta är verkligen det mest fjärmande tillståndet – att inte veta vad man tror, antar och drar slutsatser om.

Ni måste, som jag ständigt säger, vara försiktiga med att bedöma huruvida du eller andra har uppnått någon av dessa nivåer på det hela taget. Det handlar alltid om pendlingar och överlappningar. Man kan ha uppnått ett tillstånd där man pendlar mellan den andra och tredje nivån. Du kan ha aktiverat tillräckligt med kraft från den tredje nivån för att vägleda dig i alla dina livsuttryck. Men där du fortfarande är fångad i en dimma, tränger vägledningen inte lätt igenom och du kan inte höra den.

FRÅGA: Hur är det om man tvivlar på att sina behov är berättigade? Handlar detta inte också om vad som borde vara?

SVAR: Detta är en del av förvirringen. Om du inte vet vad du borde vilja ha, vad som är ett rättmätigt behov från din sida, blir du förvirrad mellan den barnsliga aspekten som vill ha en oresonlig och orealiserbar kärlek och uppmärksamhet, och det rättmätiga, vuxna behovet av mänsklig värme och ömhet. I denna förvirring kanske du avvisar dig själv för det senare, samtidigt som du gör uppror mot att inte erhålla det förra. Alla dessa förvirringar behöver tas fram i ljuset och undersökas så att du kan bringa ordning i dem.

Förutom denna förvirring, kan det finnas en förvirring kring vad den andra personen egentligen känner. Din egen förvirring främjar oundvikligen en förvirring kring vad som existerar hos den andra personen. Den barnsliga nivån kan dra slutsatsen att du avvisas, eftersom de orealiserbara kraven inte uppfylls. Du kanske inte kan se den faktiska kärleken på grund av att den visar sig på ett annat sätt än vad du föreställer dig i ditt nuvarande tillstånd, där du kanske inte kan skapa utrymme för skillnader i sätten att uttrycka sitt jag. Du kanske också misstolkar det faktiska avvisandet som ett personligt avvisande och inser inte att detta är hur en annan persons omognad och rädsla för kärlek yttrar sig. Alla dessa interaktioner och ömsesidiga strömmar behöver undersökas.

Sättet på vilket du kan mäta huruvida du har nått fram till vad du borde veta om dig själv just nu, är den enda pålitliga mätaren som finns: Har du känslan av fullständig lättnad och befrielse, att vara fylld med energi och ljus? Om så är fallet, kan du vara helt säker på att du för närvarande har uppnått den nivå av självkänedom du borde ha. När den känslan saknas, kan du vara helt säker på att många svar fortfarande är olösta och att du behöver upptäcka dem. Du behöver ställa dig de lämpliga frågorna.

FRÅGA: Jag är medveten om det faktum att jag förvränger verkligheten. Jag undrar hur detta gäller för min arbetssituation, där jag är fångad i en fiendlig cykel med min chef. Jag känner mig åtminstone för egen del mycket fiendlig mot honom. Detta är mycket verkligt för mig, även om jag vet att jag överreagerar. Skulle du kunna kommentera detta?

SVAR: Detta har, som du redan vet, egentligen inte mycket med din chef att göra. Det hela är en fråga mellan dig och din far. Du behöver ställa dig de relevanta frågorna. Vad känner du egentligen för din far? Vad tror du att han kände för dig och varför? Om du tar itu enbart med dessa tre frågor, kommer du redan att få en större klarhet på nivån av vad du tror existerar, snarare än att befinna dig i dimman där du inte helt vet vad som stör dig. Från dessa frågor kommer det naturligtvis att uppstå fler frågor. Men låt oss inte skynda oss fram. Bara koncentrera dig på dessa tre frågor, utan att ta något för givet. Det är helt avgörande att du ställer dig och svarar på dessa frågor. Därefter kan du ta itu med nästa nivå där du överväger vad som är.

För er som hörde detta föredrag, även om ni inte alltid koncentrerade er på mina ord, gick någonting in i era hjärtan, där ett frö kan gro till en underbar frukt. Tillåt detta att ske, mina vänner, för livet är så gott. Sanningen är lycka, medan olycka alltid består av misstag och missuppfattningar. Glöm aldrig detta. Att veta detta kan leda till att ni har mer initiativ vad gäller att upptäcka missuppfattningarna i ert lidande.

På denna dag som firar minnet av den ledande tron på detta halvklot, kan ni kanske finna en särskild styrka i hågkomsten av era förfäder – inte för att en sådan speciell dag i sig är av något värde eller någon betydelse som sådan, utan för att ni ibland behöver en yttre påverkan eller knuff för att sätta något i rörelse inombords. För vissa kan religiösa hågkomster och överväganden representera en sådan knuff. För andra kanske detta inte är nödvändigt. Dessa kan i sin tur behöva andra påminnelser och sporrar, eller en annan impuls som ger dem en drivkraft att karva fram en väg ut ur förvecklingarna på den dimhöljda tillvarons mest avlägsna nivå som orsakar så mycket vånda och lidande.

Var välsignade, mina allra käraste vänner. Universums kärlek, universums sanning och skönhet finns inom er och runt omkring er hela tiden, mina vänner, alltid. Få dig att se sanningen genom

att påkalla den inre vägledningen så att du och din inre vägledning så småningom blir ett. Detta kommer att ske när du tillräckligt ofta har upplevt den som verklig. Var välsignade, var i frid, var i Gud!

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork[®] och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork[®] är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork[®].

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-08-24